

32005D0919

2005/919/EF: Kommissionens beslutning af 14. december 2004 om skattelettelser for virksomheder, der deltager i udstillinger i udlandet (meddelt under nummer K(2004) 4746) (EØS-relevant tekst)

EU-Tidende nr. L 335 af 21/12/2005 s. 0039 - 0047

Kommissionens beslutning

af 14. december 2004

om skattelettelser for virksomheder, der deltager i udstillinger i udlandet

(meddelt under nummer K(2004) 4746)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2005/919/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler [1], og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) Italien har udstedt lovdekret nr. 269 af 30. september 2003 om hasteforanstaltninger til fremme og korrektion af udviklingen i de offentlige regnskaber ("lovdekret 267/2003"), som blev offentliggjort i Den Italienske Stats Tidende nr. 229 den 2. oktober 2003. Artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003 omhandler særlige skattelettelser ved udstilling af produkter på messer i udlandet og er uden ændringer blevet ophøjet til lov nr. 326 af 24. november 2003 ("lov 326/2003"), der blev offentliggjort i Den Italienske Stats Tidende nr. 274 af 25. november 2003.

(2) Ved brev af 22. oktober 2003 (D/56756) opfordrede Kommissionen de italienske myndigheder til at give oplysninger om de pågældende foranstaltninger og deres ikrafttræden, for at den kunne fastslå, om der var tale om støtte efter traktatens artikel 87. I samme brev erindrede Kommissionen Italien om, at det er forpligtet til at anmelde alle foranstaltninger, der vil kunne betragtes som støtte efter traktatens artikel 88, stk. 3, inden de iværksættes.

(3) Italien fremsendte de ønskede oplysninger ved brev af 11. november 2003 (A/37737) og af 26. november 2003 (A/38138). Den 19. december 2003 (D/58192) gjorde Kommissionen på ny Italien opmærksom på de forpligtelser, der påhviler det efter EF-traktatens artikel 88, stk. 3, og opfordrede de italienske myndigheder til at underrette de potentielle støttemodtagere i forbindelse med disse skattelettelser om, hvilke konsekvenser det i henhold til traktaten og artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 [2] vil få, hvis skattelettelserne skal betragtes som en støtteforanstaltning, der er gennemført, uden at Kommissionen har godkendt den på forhånd.

(4) Ved brev af 18. marts 2004 (SG 2004 D/201066) meddelte Kommissionen Italien, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, med hensyn til Italiens skattelettelser til virksomheder, der deltager i udstillinger i udlandet. De italienske myndigheder fremsatte deres bemærkninger dertil ved brev af 1. juni 2004 (A/35042).

(5) Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende med en opfordring til interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger [3]. Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger i denne forbindelse.

II. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

(6) I artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003 er det fastsat, at virksomheder, der er selskabsskattepligtige i Italien og i drift på dekretets ikrafttrædelsestidspunkt, er fritaget for beskatning af udgifter, som er direkte knyttet til udstilling af produkter på messer i udlandet. Bestemmelsen gælder udelukkende for udgifter, som er blevet afholdt i beskatningsperioden efter den beskatningsperiode, hvori lovdekret 269/2003 træder i kraft (2.10.2003); for virksomheder, hvis regnskabsår falder sammen med kalenderåret, har foranstaltningen derfor betydning for fastlæggelsen af deres skattepligtige indkomst for 2004. Efter artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003 forhøjer dette indkomstskattefradrag det ordinære fradrag for udgifter til deltagelse i udstillingsmesser i udlandet i de pågældende virksomheders selvangivelse.

(7) Hvad angår de generelle regler for fradrag af virksomhedsudgifter til deltagelse i udstillingsmesser i udlandet, kan der på grundlag af principperne i artikel 108, stk. 2, i den konsoliderede indkomstskattelov (TUIR) skelnes mellem udgifter til reklamevirksomhed og salgskampagner (herunder udgifter til udstillinger) på den ene side og repræsentationsudgifter på den anden. Mens de førstnævnte er fradragsberettigede i det regnskabsår, hvor de er afholdt, eller kan fradrages med faste rater i det samme regnskabsår og de fire følgende, er repræsentationsudgifterne kun fradragsberettigede for en tredjedels vedkommende og kan ligeledes fradrages i faste rater over en femårig periode.

(8) Med hensyn til de forskellige udgiftskategorier i forbindelse med deltagelse i udstillinger, er det fastsat i artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003, at de skattelettelser, der er fastsat ved ordningen, er begrænset til udstilling af produkter, og at det støtteberettigede beløb ifølge ordningen ikke omfatter eventuelle andre omkostninger i forbindelse med deltagelse i udstillinger.

(9) De italienske myndigheder har præciseret, at skattefordelen i det foreliggende tilfælde er uafhængig af udgiftskategorierne, der normalt er undergivet forskellig skattemæssig behandling, som anført ovenfor. Italien har nemlig præciseret, at samtlige udgifter til deltagelse i messer behandles ens for at undgå problemer med klassificering i de forskellige udgiftskategorier. I artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003 er det dog udtrykkeligt anført, at udgifter til sponsorering, der udgør en del af reklameudgifterne, som normalt er fuldt fradragsberettigede efter ovennævnte artikel 108, stk. 2, i TUIR, ikke er støtteberettigede.

III. BEGRUNDELSE FOR INDLEDNING AF PROCEDUREN

(10) Kommissionen anførte i brev af 18. marts 2004, hvorved den indledte den formelle undersøgelsesprocedure, at foranstaltningen opfyldte betingelserne for at kunne betragtes som statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

(11) I denne forbindelse mente Kommissionen især, at ordningen gav de begunstigede en selektiv fordel, fordi den så ud til udelukkende at gavne virksomheder, som beskæftiger sig med udstilling af produkter til eksport, og at udelukke de øvrige erhvervsaktiviteter. F.eks. omfatter ordningen ikke italienske virksomheder, der udelukkende afsætter deres produkter på det italienske marked, virksomheder, der præsterer tjenesteydelser, virksomheder, der afsætter produkter, som ikke egner sig til udstilling på messer, og virksomheder, der deltager i messer i Italien.

(12) Kommissionen mente desuden, at ordningen gav de italienske virksomheder, der deltager i udstillingsmesser i udlandet, ved at styrke deres stilling i forhold til udenlandske konkurrenter, herunder udenlandske virksomheder, som konkurrerer med de pågældende italienske virksomheder på det italienske marked og på udenlandske markeder, og udenlandske virksomheder med driftssted i Italien, som konkurrerer med de begunstigede på det italienske marked.

(13) Endelig var Kommissionen af den opfattelse, at de pågældende skattelettelseres selektive karakter ikke kunne begrundes i det italienske skattesystems art eller struktur, og heller ikke syntes at give nogen kompensation for eventuelle udgifter i udlandet på grund af deltagelsen i sådanne messer, da støtten ikke er betinget af, at virksomhederne pålægges nogen skattemæssig eller finansiel byrde i udlandet. Det så heller ikke ud til, at ordningen kunne falde ind under en af undtagelserne i EF-

traktatens artikel 87, stk. 2 og 3. Skattefordelene var forbundet med udgifter, der ikke var støtteberettigede efter Fællesskabets gruppefritagelsesforordninger eller retningslinjer; hvad især angår gruppefritagelsesforordningen for SMV, er støtte til deltagelse i messer kun tilladt, hvis den ikke overstiger 50 % af de støtteberettigede omkostninger, og hvis det er første gang en sådan virksomhed deltager i en bestemt messe eller udstilling, mens skattelettelserne i den foreliggende sag vedrører alle virksomheder og alle omkostninger ved deltagelse i en hvilken som helst udstillingsmesse i udlandet.

IV. ITALIENS BEMÆRKNINGER

(14) Som svar på Kommissionens brev af 18. marts 2004 om indledning af proceduren har de italienske myndigheder fremsat tre hovedargumenter som bevis på, at der i den pågældende ordning ikke skelnes mellem potentielle støttemodtagere fra de forskellige erhvervssektorer, men at den skal betragtes som en generel foranstaltning, som alle virksomheder, der udøver erhvervsaktiviteter, kan få adgang til.

(15) De italienske myndigheder har for det første fremført, at foranstaltningen gælder uden forskel for samtlige erhvervssektorer og for alle virksomheder, der er undergivet italiensk selskabsbeskatning, på betingelse af, at de afholder omkostninger ved deltagelse i messer i udlandet. De italienske myndigheder understreger desuden, at den pågældende skattelettelse også gælder for virksomheder med fast driftssted i udlandet. Endvidere bemærker de italienske myndigheder, at den pågældende skattelettelse er direkte knyttet til omkostningerne ved deltagelse i udstillingsmesser i udlandet og ikke giver urimelige skattefordele. De italienske myndigheder mener ikke, at ordningen fremmer deltagelse i udstillingsmesser i udlandet som en særskilt erhvervsaktivitet, men som en investering, alle virksomheder har adgang til, og som den italienske regering vil fremme som et generelt økonomisk-politisk mål. Endelig præciserer de italienske myndigheder, at skattefordelen også gælder for virksomheder med fast driftssted i udlandet, hvis omkostningerne ved deltagelse i udstillingsmesser afholdes af hovedkontoret i Italien.

(16) For det andet fremfører de italienske myndigheder, at foranstaltningen ikke defavoriserer virksomheder, som ikke eksporterer, men at den derimod vil være et incitament for dem til at deltage i denne type messer. Hvis en virksomhed opererer inden for en sektor, der fremstiller varer eller tjenester, der ikke kan omsættes frit eller eksporteres, vil den nemlig ikke konkurrere med de virksomheder, der opererer i de sektorer, som producerer disse varer eller tjenester.

(17) For det tredje understreger de italienske myndigheder, at foranstaltningen kun gælder et år, og at fordelene for de virksomheder, der deltager i udstillingsmesser i udlandet, derfor ikke medfører en mærkbar konkurrencefordrejning inden for fællesmarkedet.

V. VURDERING AF FORANSTALTNINGEN

1. Statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1

(18) Efter at have behandlet de italienske myndigheders bemærkninger bekræfter Kommissionen sin holdning i brev af 18. marts 2004 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, nemlig at den pågældende ordning skal betragtes som statsstøtte, da den opfylder samtlige betingelser derfor i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

(19) For det første skal en foranstaltning for at kunne betragtes som støtte give modtagerne en fordel, der nedbringer de omkostninger, som de normalt selv skulle have afholdt i forbindelse med deres erhvervsvirksomhed. Alle virksomheder i Italien er underlagt selskabsskat, som beregnes på grundlag af overskuddet, dvs. forskellen mellem deres bruttoindtægter og deres udgifter som specificeret i regnskaberne. Ordningen giver modtagerne en økonomisk fordel i form af en nedsættelse af den skattepligtige indkomst med et beløb svarende til udgifterne ved deltagelse i udstillinger i udlandet, ud over det ordinære skattefradrag i virksomhedens bruttoindtægter. En støttemodtagende virksomhed, der afholder sådanne omkostninger, foretager en nedjustering på sin balance, hvilket medfører en nedsættelse af beskatningen af virksomhedens skattepligtige indkomst i det pågældende skatteår. Det giver sig i sidste instans udslag i en lavere skat for det pågældende skatteår med en deraf følgende finansiel fordel for støttemodtageren.

(20) Italien har i sine bemærkninger fremført, at den pågældende ordning ikke medfører mærkbare konkurrencemæssige fordele for støttemodtagerne, da den kun vedrører de omkostninger, der rent faktisk er afholdt, og at der anvendes samme mekanismer som fastsat i den konsoliderede indkomstskattelov for andre fradrag.

(21) Kommissionen mener dog — hvad de italienske myndigheder også har erkendt — at fradraget i den foreliggende sag er af ekstraordinær karakter i forhold til det normale skattefradrag og derfor må betragtes som en fordel, der reducerer de byrder, som normalt påhviler indkomstskattepligtige virksomheder i Italien. Kommissionen bekræfter derfor sin vurdering af, at den pågældende ordning giver støttemodtagerne en økonomisk og finansiel fordel i form af en nedsættelse af den skattepligtige indkomst i Italien.

(22) For det andet skal virksomhederne have fået den pågældende fordel af staten eller opnået den ved hjælp af statsmidler. Da Italien ikke har rejst indvendinger, fastholder Kommissionen den vurdering, den anlagde ved indledningen af den formelle procedure, nemlig at det er staten, der giver denne fordel, da statskassen giver afkald på en normal skatteindtægt.

(23) For det tredje skal foranstaltningen være specifik eller selektiv i den forstand, at den begunstiger "visse virksomheder eller visse produktioner". De italienske myndigheder fastholder især, at støtteforanstaltningen gælder for alle virksomheder, der er skattepligtige i Italien og foretager bestemte investeringer, som den italienske regering ønsker at fremme i overensstemmelse med den pågældende ordnings økonomisk-politiske målsætninger.

(24) På grundlag af en indgående analyse bekræfter Kommissionen, at den ekstraordinære skattefradragsordning, som Italien har indført, må betragtes som en specifik ordning, som kun begunstiger virksomheder, der afholder bestemte støtteberettigede udgifter i forbindelse med deltagelse i udstillingsmesser i udlandet, og udelukker andre virksomheder, der ikke deltager i sådanne messer. Selv om ordningen principielt kan anvendes på alle virksomheder, der deltager i messer i udlandet på frivilligt grundlag, begunstiger den i virkeligheden ikke virksomheder i andre erhvervssektorer end eksportsektoren. Ifølge EF-Domstolens retspraksis er de fordele, der indrømmes virksomheder, som udøver eksportaktiviteter, og som afholder bestemte udgifter i forbindelse hermed, af selektiv karakter [4].

(25) Kommissionen kan ikke godtage de italienske myndigheders argumentation, der går ud på, at virksomheder, der ikke udøver erhvervs- og eksportaktiviteter, ikke skulle kunne sammenlignes med virksomheder, der udøver sådanne aktiviteter, og at ordningen derfor skulle være generel. Kommissionen mener ikke, at den fordel, der består i, at nogle specifikke udgifter udelukkes fra skattegrundlaget, kan betragtes som en generel foranstaltning, da den kun gælder for virksomheder, der udøver eksportaktiviteter, og anvendes ud over det almindelige skattefradrag. Kommissionen understreger desuden, at de italienske myndigheder ikke har påvist, at foranstaltningen er begrundet i skattesystemets art eller struktur. Under alle omstændigheder er fordele, der indrømmes støttemodtagere, logisk set ikke i overensstemmelse med det italienske skattesystem og er af ekstraordinær og midlertidig karakter.

(26) Kommissionen fastholder, at den vil betragte ordningen som specifik, idet den f.eks. kun begunstiger virksomheder, der opererer i eksportsektoren, og som dermed "udstiller produkter" på messer i udlandet, i modsætning til virksomheder, der præsterer tjenesteydelser, virksomheder, der forhandler produkter, som ikke egner sig til udstilling på messer, og virksomheder, der deltager i lokale messer.

(27) Som Kommissionen oprindeligt fremførte, tvivler den fortsat på, at alle skattepligtige virksomheder i Italien har ret til samme støtte, når det gælder deltagelse i udstillingsmesser i udlandet. De italienske myndigheder har bekræftet, at de udgifter, der kan komme i betragtning i forbindelse med det pågældende skattefradrag, også omfatter udgifter afholdt af en italiensk virksomheds faste driftssted i udlandet, der er uafhængigt af hovedsædet, som fastsat i artikel 162 i den konsoliderede indkomstskattelov eller de relevante skatteaftaler med det land, hvor det faste driftssted er beliggende.

(28) Italien fastholder dog, at den pågældende fordel kun gælder, hvis de pågældende udgifter afholdes direkte af en italiensk støttemodtager, som fastsat i artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 267/2003. Det betyder, at italienske virksomheders faste driftssteder eller filialer i udlandet skal debitere de pågældende udgifter direkte hos et italiensk hovedsæde for at kunne opnå skattefradraget, og herved kommer faste driftssteder i udlandet, som tilhører virksomheder med hjemsted i Italien, ikke til at nyde godt af denne skattemæssige fordel. Kommissionen konkluderer derfor, at ordningen tilsyneladende ikke anvendes på lige vilkår på samtlige skattepligtige virksomheder i Italien.

(29) Endelig skal foranstaltningen påvirke konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne. Italien hævder især, at foranstaltningen på ingen måde påvirker konkurrencen, subsidiært at dens virkninger på konkurrencen ikke er mærkbare på grund af ordningens korte gyldighedsperiode.

(30) I betragtning af foranstaltningens virkninger fastholder Kommissionen den vurdering, den anlagde i forbindelse med indledningen af den formelle procedure. For at en foranstaltning kan anses for at fordreje konkurrencen, er det ifølge EF-Domstolens faste retspraksis [5] tilstrækkeligt, at støttemodtageren konkurrerer med andre virksomheder på konkurrenceudsatte markeder. Kommissionen mener især, at den pågældende foranstaltning fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, fordi ordningen specielt tilsigter og indebærer en forbedring af støttemodtagernes betingelser for at eksportere deres produkter til udenlandske markeder og dermed direkte berører de virksomheder, der beskæftiger sig med international handel, herunder handelen mellem EU's medlemsstater. Selv støtte til eksport uden for EU kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet [6].

(31) Kommissionen kan ikke godtage argumentationen for ordningens begrænsede indvirkning på konkurrencen, fordi det forhold, at den kun gælder i et år, ikke udelukker, at støttebeløbene er så store, at de kan få væsentlig indvirkning på bestemte markeder. Det gælder især, når støttemodtagerne er store virksomheder, der normalt deltager i mange messer. Da støtten ikke er begrænset absolut set, kan støttebeløbet også være betydeligt. Under alle omstændigheder er støttebeløbet ikke tilstrækkelig begrænset til at udelukke mulighederne for fordrejning af konkurrencen og påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

(32) Det må endvidere antages, at foranstaltningens korte gyldighedsperiode ikke giver virksomheder, der normalt ikke deltager i messer, mulighed for at opnå disse fordele, især hvis de skal træffe beslutning om at trænge ind på et nyt marked. Det ser derfor ud til, at foranstaltningen i højere grad tager sigte på at begunstige virksomheder, som i forvejen deltager i messer, herunder virksomheder, hvis vigtigste formål er specielt at tilrettelægge og administrere udstilling af produkter på messer, og som i uforholdsmæssig stor udstrækning nyder godt af den pågældende skattelettelse, da de ikke udtrykkeligt er udelukket fra anvendelsen af artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003.

2. Legalitet

(33) De italienske myndigheder har gennemført ordningen uden at have anmeldt den til Kommissionen på forhånd, og de har derfor ikke opfyldt forpligtelsen i EF-traktatens artikel 88, stk. 3. I det omfang foranstaltningen skal betragtes som statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og er gennemført, uden at Kommissionen har godkendt den på forhånd, er der tale om ulovlig støtte.

3. Forenelighed

(34) Hvis foranstaltningen skal betragtes som statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, skal det vurderes på grundlag af undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, og artikel 87, stk. 3, om den er forenelig med fællesmarkedet.

(35) De italienske myndigheder har ikke udtrykkeligt bestredet den vurdering, som Kommissionen gav udtryk for i sit brev af 18. marts 2004 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, nemlig at undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, ikke kan finde anvendelse i den foreliggende sag, hvilket ellers ville have gjort statsstøtten forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen bekræfter derfor vurderingen i punkt 25 32 i brev af 18. marts 2004.

(36) Fordelene i den foreliggende sag er knyttet til udgifter, der ikke er støtteberettigede efter Fællesskabets gruppefritagelsesforordninger eller retningslinjer for statsstøtte. Hvad angår især deltagelse i messer, er det fastsat i artikel 5, litra b), i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte [7] [8] at støtte til deltagelse i messer og udstillinger kun er forenelig med fællesmarkedet, hvis den ikke overstiger 50 % af de støtteberettigede omkostninger, og at der kun kan ydes støtte første gang, en SMV deltager i en bestemt messe eller udstilling, mens skattelettelsen i den foreliggende sag gælder for alle virksomheder og alle omkostninger i forbindelse med deltagelse i en hvilken som helst udstilling i udlandet.

(37) Undtagelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, for støtte af social karakter til enkelte forbrugere, støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre

udsædvanlige begivenheder, og støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder kan ikke anvendes i denne sag.

(38) Undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), for støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, kan heller ikke anvendes.

(39) Ordningen kan heller ikke betragtes som et vigtigt projekt af fælles europæisk interesse, og støtten skal ikke afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi som fastsat i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra b). Støtten tager heller ikke sigte på fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven som fastsat i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra d).

(40) Endelig skal ordningen vurderes på grundlag af EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), som tillader støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Skattelettelserne i den foreliggende sag er ikke forbundet med bestemte investeringer, oprettelse af arbejdspladser eller særlige projekter. De indebærer blot en reduktion af de byrder, som de pågældende virksomheder normalt selv skulle have afholdt som led i deres eksportvirksomhed, og må derfor betragtes som eksportrelateret driftsstøtte. I overensstemmelse med Kommissionens faste praksis kan en sådan støtte ikke anses for at være forenelig med fællesmarkedet.

(41) Kommissionen bemærker desuden, at den, selv om man fastslog, at ordningen ville fremme udviklingen af visse erhvervsgrøner, såsom globaliseringen af de italienske virksomheder med en deraf følgende stigning i samhandelen, ikke kan udelukke, at ordningens indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne ville stride mod den fælles interesse.

VI. KONKLUSIONER

(42) Kommissionen konkluderer, at skattelettelserne i den foreliggende sag skal betragtes som statsstøtte til virksomhedernes drift, at støtten ikke kan falde ind under nogen af de fastsatte undtagelser, og at den derfor er uforenelig med fællesmarkedet. Kommissionen mener desuden, at Italien har iværksat den pågældende foranstaltning ulovligt.

(43) Når det fastslås, at statsstøtte, der er ydet ulovligt, er uforenelig med fællesmarkedet, er det en naturlig konsekvens, at støtten skal kræves tilbagebetalt af støttemodtagerne. Gennem tilbagebetalingen af støtten genetableres så vidt muligt den konkurrencemæssige situation, der eksisterede, inden støtten blev ydet.

(44) Selv om denne procedure er blevet afsluttet inden udløbet af det skatteår, hvor ordningen har virkninger, og dermed inden den skat, som størstedelen af støttemodtagerne skal betale, er blevet definitiv, kan Kommissionen ikke udelukke, at virksomhederne allerede har modtaget støtte, som f.eks. i form af mindre skattebetalinger for indeværende skatteår. Kommissionen bemærker, at de italienske myndigheder som følge af indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure offentligt har underrettet potentielle støttemodtagere om de mulige konsekvenser, hvis Kommissionen skulle konstatere, at den pågældende ordning er uforenelig med fællesmarkedet. Kommissionen finder det dog nødvendigt af hensyn til tilbagebetalingen af den støtte, der eventuelt allerede måtte være udbetalt, at Italien pålægger de potentielle støttemodtagere inden to måneder efter vedtagelsen af denne beslutning at tilbagebetale støtten med renter i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 [9]. Hvis støtten allerede er ydet i form af reduktion af den skyldige skat for indeværende skatteår, skal Italien opkræve hele den skyldige skat i forbindelse med sidste betaling for 2004. Under alle omstændigheder skal hele støtten være tilbagebetalt senest ved udgangen af det første skatteår efter tidspunktet for meddelelse af denne beslutning.

(45) Italien skal ved hjælp af vedlagte oplysningsskema give Kommissionen en liste over støttemodtagerne og klart anføre, hvilke foranstaltninger der er planlagt eller allerede gennemført, for at den ulovlige statsstøtte kan tilbagebetales omgående og effektivt. Senest to måneder efter denne beslutning skal Kommissionen også have tilsendt fuld dokumentation for, at proceduren for tilbagebetaling er iværksat over for modtagerne af den ulovlige støtte (såsom cirkulærer, pålæg om tilbagebetaling osv.).

(46) Den foreliggende beslutning vedrører ordningen som sådan og skal efterkommes omgående, og det gælder også tilbagebetalingen af den støtte, der er ydet i henhold til ordningen. Dette udelukker dog ikke muligheden for, at den støtte, der er ydet i enkelte konkrete tilfælde, helt eller delvis kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, især i henhold til artikel 5, litra b), i gruppefritagelsesforordningen for støtte til SMV —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtteordning i form af skattelettelser for virksomheder, der deltager i udstillinger i udlandet, som Italien har indført ved artikel 1, stk. 1, litra b), i lovdekret 269/2003, er iværksat ulovligt i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3, og er uforenelig med fællesmarkedet.

Italien ophæver den i stk. 1 omhandlede støtteordning.

Artikel 2

1. Italien træffer alle nødvendige foranstaltninger for at kræve den i artikel 1 omhandlede støtte, som er udbetalt ulovligt til støttemodtagerne, tilbagebetalt.

Tilbagebetalingen sker omgående i overensstemmelse med national lovgivning.

2. Hvis støtten allerede er ydet ved reduktion af skattebetalingerne for indeværende skatteår, opkræver Italien hele den skyldige skat ved udligningen for 2004.

I alle andre tilfælde opkræver Italien det skyldige skattebeløb senest ved udgangen af første skatteår efter tidspunktet for meddelelsen af denne beslutning.

3. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, hvor den blev udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er fuldt tilbagebetalt; renterne beregnes i overensstemmelse med artikel 9, 10 og 11 i forordning (EF) nr. 794/2004.

Artikel 3

Senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning underretter Italien ved hjælp af vedlagte oplysningsskema Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

I den i stk. 1 fastsatte frist:

a) pålægger Italien samtlige modtagere af den i artikel 1 omhandlede støtte at tilbagebetale den ulovlige støtte med renter

b) fremlægger Italien fuld dokumentation for, at proceduren for tilbagebetaling er iværksat over for modtagerne af den ulovlige støtte.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. december 2004.

På Kommissionens vegne

Neelie Kroes

Medlem af Kommissionen

[1] EUT C 221 af 3.9.2004, s. 2.

[2] EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1. Ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

[3] Jf. fodnote 1.

[4] Domstolens dom af 10. december 1969 i de forenede sager 6/69 og 11/69, Kommissionen mod Frankrig, Sml. 1969, s. 523; Domstolens dom af 7. juni 1988 i sag 57/86, Grækenland mod Kommissionen, Sml. 1988, s. 2855; Domstolens dom af 15. juli 2004 i sag C-501/00, Spanien mod Kommissionen, Sml. 2004 I, s. 6717.

[5] Jf. f.eks. Førsteinstansrettens dom af 30. april 1998 i sag T-214/95 Het Vleemse Gewest mod Kommissionen, Sml. 1998 II, s. 717.

[6] Domstolens dom af 21. marts 1990 i sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. 1990 I, s. 959.

[7] Teksten indeholder en materiel fejl. Denne sætning læses således: "Hvad angår især deltagelse i messer, er det fastsat i artikel 5, litra b), i Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder...". Forordningen er offentliggjort i EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33 og ikke s. 1, som fejlagtigt angivet i fodnote 7.

[8] EFT L 10 af 13.1.2001, s. 1.

[9] EUT L 140 af 30.4.2004, s. 1.

BILAG

Oplysninger om gennemførelse af Kommissionens beslutning om statsstøtteordning C 12/04 — Italien — Skattelettelser for virksomheder, der deltager i udstillinger i udlandet

1. Samlet antal støttemodtagere og samlet støttebeløb, der skal tilbagebetales

1.1. De bedes beskrive indgående, hvordan det støttebeløb, der skal kræves tilbagebetalt af de enkelte støttemodtagere, beregnes

- kapital

- renter.

1.2. Den samlede ulovlige støtte, der skal tilbagebetales (bruttosubventionsækvivalent; priser ...), og som er ydet i henhold til ordningen.

1.3. Det samlede antal støttemodtagere, som skal tilbagebetale den støtte, der er ydet ulovligt i henhold til denne ordning.

2. Planlagte og gennemførte foranstaltninger til tilbagebetaling af støtten

2.1. De bedes redegøre udførligt for, hvilke foranstaltninger der er planlagt, og hvilke foranstaltninger der allerede er gennemført for at sikre en omgående og effektiv tilbagebetaling af støtten. Retsgrundlaget for disse foranstaltninger angives nærmere.

2.2. Frist for fuldstændig tilbagebetaling.

3. Oplysninger om de enkelte støttemodtagere

I vedlagte tabel gives oplysninger for hver enkelt støttemodtager, hos hvem den støtte, der er udbetalt ulovligt i henhold til denne ordning, skal kræves tilbagebetalt.

Støttemodtagerens identitet | Ulovligt udbetalt støttebeløb valuta: | Tilbagebetalte beløb valuta: |

| | |

| | |

| | |

| | |

| | |

| | |

| | |

| | |

| | |
